

> **Tekst van Bert Vissers**

Januari 2015

Bert Vissers is een jong onderzoeker, °1982. Hij is de kleinzoon van Michel Huygen (oprichter van Ten-Bel in Tenerife, een project uit de jaren '60). Bert is al sinds enige tijd bezig om het project haarfijn te onderzoeken. In teken van dit onderzoek vond hij mijn werk interessant en heeft hij een tekst geschreven.

Grondeloos zweven #1(-8)

Laatst bezocht ik Kusseneers Gallery te Molenbeek naar aanleiding van een nieuwe expositie. Het was een moeilijke periode. De wintermaanden begonnen hun tol te eisen op mijn gemoed. De nieuwe galerie van Paul en Suzy Kusseneers in hartje Molenbeek zit ietwat verscholen achter een zware, zwarte deur, maar eenmaal binnen overvalt de ruimte je met licht. Dit is een plaats om verbeelding en verwondering toe te laten, ver weg van het geroezemoes van de drukke Molenbeekse gemoedsstraten.

Ik zag het werk van Caroline Van den Eynden, een opkomende kunstenares afkomstig uit Antwerpen. Het werk is licht, esthetisch en bij wijlen ook zwaarmoedig. Een impressie.

Architectuur van de lichtheid

De serie 'Memories', valt dadelijk op bij het binnenkomen. Glazen kubussen netjes gerangschikt aan parelwitte muren, binnenin strakke maquettes in zwart en wit. Maar dan valt het op: ook buiten de kubus loopt alles door...in het niets. Trappen, een hal, deuren, een balkon, een kelder,... De ruimtes dagen je uit, zetten je op het verkeerde been, maar bovenal stellen ze pertinente vragen over transparantie, leegte, over datgene wat je niet ziet. Het werk getuigt van een architecturale poëtica waar ruimte overblijft om te ademen, om weg te dromen...Maar het is een architecturale poëtica die ons niets wil voorliegen.

Wie kijkt naar het werk 'memories' kan niet anders dan geraakt worden door de maquettes die fascineren door de manier waarop ze opgebouwd zijn. Ze doorbreken de glazen kubus waarin ze worden gepresenteerd. Het fijne handwerk van de zwart ijzeren trapleuningen en witte marmeren treden, witte baksteentjes en een pekzwarte vloer zijn het decor voor onze verbeelding. De titel suggereert niets minder. Of anders gezegd: reservaten onder glas voor onze verwondering te laten spelen.

De serie 'Plans for the North I-05-aab' die ook te zien was op de tentoonstelling bestaat uit platen in bladgoud die de plattegronden lijken te suggereren van de oude basilica, van de oude Romeinse villa, van een religieuze ruimte.

Verderop 36 houten blokken netjes op elkaar gestapeld met als titel 'Plan for the North II-02-aab'. Aan de ene zijde verkoold, aan de andere zijde nog gaaf. Het is een uniek object dat ons terugwerpt naar de natuurelementen. Maar dit keer met een bladgouden randje.

Deze reeks wordt samen getoond met een installatie 'Parliament III' (concept for an outdoor speech area), een zoektocht naar een nieuwe cultuurtempel waar debat, discussie en overleg zou kunnen plaatsvinden. 5 plooibare reeksen met deurtjes open, gesloten, meticulous geplaatst rond fijn ingeslepen pentagonen in het tafelblad. Het materiaal impliceert rijkdom, verheffing, wijsheid en schoonheid. Ze lijkt daarmee iets te zoeken, iets te willen verbeelden maar iets totaal anders tegen te komen. Een verheven gouden tafel met daarop de mogelijke constructies voor deze ruimtes laat ons weer wegdromen in deze artificiële 'unieke' ruimtes. Ook hier weer, een nieuw reservaat voor de verwondering.

Architectuur van de ondraaglijke lichtheid

Bij een bezoek aan de website van de kunstenares wordt het duidelijker: bij wijlen is haar werk ook hermetisch, koel en berekend. Zo is er het werk 'Poolhouse, 1:1' uit 2014. Een ogenschijnlijk betonnen structuur op ware grootte van een poolhouse dat meer lijkt weg te hebben van een mausoleum van de dood. Het water is versteend, alles in duisternis gehuld.

De lijst van werken is mooi om zien. Ze laat vooral zien in welke duale wereld deze jonge belofte zich situeert. Al is er zeker een rode draad doorheen de werken: de verwondering van de architectuur als unieke objecten die ons omringen en de manier om die op een esthetische en zelfs ethische manier invulling te geven. Het is thuis komen in een 'grondeloos zweven' (Heidegger) waar zij de ruimtes voor creëert, bij wijlen licht, bij momenten ondraaglijk licht.

Het is net die spanning die in haar jonge oeuvre naar voor komt en ons als toeschouwer wakker houdt. Bij het bekijken van het werk is het in de eerste plaats duidelijk dat het hier gaat om jong werk. Werk dat zich anderzijds toch al definieert in deze tentoonstelling, stelling inneemt. Maar tegelijkertijd zoekt het ook. Het laat zich vooral zien in het adagio van onze tijd: Doen!

Dit 'Just do it' is niet makkelijk om te buigen naar een andere realiteit die ons kan doen (weg)dromen, doen (weg)glijden naar een andere esthetische realiteit. Maar het werk van deze kunstenares maakt hier haar belofte meer dan waar.

B. Vissers

Januari, 2015